

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bankó Tibor ügyvéd (1093 Budapest, Vámház krt. 7. II/11. szám) által képviselt felperesnek a dr. Mérész Győző ügyvéd (7621 Pécs, Király u. 15. szám) által képviselt I. rendű, a dr. Fülöpné dr. Fazekas Krisztina ügyvéd (3525 Miskolc, Pallos u. 8. fsz/4. szám) által képviselt II. rendű és az EC-CONT Gazdasági-ellenőrző és Vagyonértékelő Kft. (1064 Budapest, Rózsa utca 71. szám) mint felszámoló (felszámolóbiztos dr. Porkoláb Sándor) által képviselt III. rendű alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. május 14-én kelt 9.G.40.762/2007/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és kötelezi az alpereseket, hogy külön-külön fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 1.250.000-1.250.000 (Egymillió-kettőszázötvenezer - Egymillió-kettőszázötvenezer) forintot és ezen összeg után az I. rendű és a III. rendű alperes 2005. május 6. napjától, a II. rendű alperes pedig 2005. november 16. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

Kötelezi a II. rendű és a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg a felperesnek 62.500-62.500 (Hatvankettőezeröttszáz - Hatvankettőezeröttszáz) forint ügyvédi munkadíjból álló és 75.000 - 75.000 (Hetvenötezer - Hetvenötezer) forint eljárási illetékből álló elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 104.688 (száznégyszer - hatszáznyolcvannyolc) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg a felperesnek 31.250-31.250 (Harmincegyezerkettőszázötven - Harmincegyezerkettőszázötven) forint ügyvédi munkadíjból és 75.000 - 75.000

(Hetvenötezer - Hetvenötezer) forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint az alperesek Renault tehergépjárműveket értékesítő kereskedők. A ... Kft. (továbbiakban: RTH), mint a magyarországi vezérképviselő, egységes számítógépes szervizkezelési rendszert kívánt bevezettetni a kereskedőinél, amelynek egyik eleme a Csehországban már működő DMS szoftver volt. Az RTH szerződést kötött a felperessel, amely a felperes iroda++ integrált ügyviteli programcsomagjának és a DMS rendszernek az összekapcsolására és kifejlesztésére irányult, hogy az egységes rendszerként a márkakereskedőknél bevezethető legyen.

A fentiek megvalósítása érdekében az I. és a III. rendű alperes 2003. április 25-én, a II. rendű alperes pedig 2003. szeptember 15-én megállapodott a felperessel, hogy elkészíti, vagy elkészítteti a részükre a Széchenyi Vállalkozásfejlesztési Program megjelölt pályázatához szükséges teljes pályázati anyagot. A pályázat célja az informatikai rendszer kiépítése volt az alpereseknél. A szerződés részletezte a pályázati anyag tartalmát és a felek úgy rendelkeztek, hogy amennyiben a pályázatot a megbízó megnyeri, úgy az informatikai rendszer kiépítésével a felperest bízta meg. A felek a vállalkozási szerződés tervezetét a megállapodás elválaszthatatlan mellékletének tekintették és kötelezték magukat, hogy annak alapján kötnék szerződést egymással. Rögzítették azt is, hogy amennyiben a pályázat sikeres, továbbá megkötik a vállalkozási szerződést a rendszer bevezetésére, amelynek keretében a vállalkozói díj megfizetésre kerül, úgy a pályázati tevékenységért külön megbízási díj nem jár a felperes részére. Amennyiben a pályázat pozitív elbírálású, de a megbízó az informatikai rendszert nem vezettet be, vagy a kihirdetést követő 15 napon belül a vállalkozási szerződést a felperessel nem köti meg, vagy az informatikai rendszert nem a felperessel vezettet be, úgy a felperest 1.000.000 forint + áfa megbízási díj illeti meg azzal, hogy ez a díj a pályázati eredmény kihirdetése után 15 nappal esedékes.

A pályázatot valamennyi alperes esetében eredményesen bírálták el, az alpereseknek így lehetősége nyílt arra, hogy a támogatáshoz hozzájussanak.

A felperes és az RTH szerződése alapján 2003. év végén megkezdődött az I. rendű alperesnél a DMS és az iroda++ rendszer tesztelése, amelynek során hibák merültek fel. Az I. rendű alperes a 2004. január 8-i nyilatkozatára tekintettel közölte

a felperessel, hogy a megbízási szerződésben meghatározott szerződéskötési kötelezettség teljesítését nem kívánja a rendszer használhatatlansága miatt.

A felperes a módosított keresetében az alpereseket külön-külön 1.250.000 forint megbízási díj megfizetésére kérte kötelezni és az I. és III. rendű alperessel szemben ezen összeg után 2005. május 6-ától, a II. rendű alperessel szemben pedig 2005. november 16-ától kezdődően terjesztette elő a késedelmi kamat iránti igényét. Arra hivatkozott, hogy a megbízási szerződés alapján a feladatát ellátta, a pályázatok eredményesek voltak, ennek ellenére az alperesek a vállalkozási szerződést nem kötötték meg vele, ezért a szerződés alapján a megbízási díjra jogosult.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes nem vitatta a megbízási szerződés létrejöttét és azt, hogy a pályázat elbírálása pozitív volt, azonban előadta, hogy a felperes a rendszert telepítette és a kb. egy hónapos próbaidő alatt kiderült, hogy az általa szolgáltatott szoftver nem kompatibilis az RTH rendszerével, az ügyviteli program nem, vagy csak kis mértékben tudott illeszkedni a szerviz programhoz és a működés során több hiba is felmerült, ezt meghaladóan a rendszer nem rendelkezett APEH engedéllyel. A felperes több egyeztetés és halasztás után sem tudott olyan működőképes, integrált és APEH engedéllyel rendelkező szoftvert biztosítani, ami mind a pályázati feltételeknek, mind a megrendelő elvárásainak, mind pedig a hatósági előírásoknak megfelelt volna. Így a pályázat szabta határidőn belül a felperes nem, illetve hibásan teljesített, késedelembe esett. Ilyen körülmények között a pályázati támogatás lehívása és igénybevétele egy nem működő rendszer finanszírozására, azaz a vállalkozási szerződés megkötésére nem volt elvárható. Ebből következően a felperes hibás teljesítése miatt maradt el a szerződéskötés, ezért a felperes a megbízási díjra sem jogosult.

A II. rendű alperes álláspontja szerint a felperessel kötött szerződése nemcsak a pályázati anyag elkészítésére, hanem a pályázati forrásból finanszírozott informatikai rendszer bevezetésére is kiterjedt. A pályázat elbírálását megelőzően azonban kiderült, hogy a felperes által kiépíteni tervezett rendszer nem felel meg sem az alperesek, sem az RTH elvárásainak, nem volt alkalmas arra a célra, amelyre használni kívánták. A rendszer hiányosságaira oly módon derült fény, hogy még a pályázat elbírálását megelőzően kísérleti jelleggel bevezetésre került az egyik márkakereskedőnél. A hibák kijavítására a felperes ígéretet tett, ezért a II. rendű alperes halasztást kért a támogatási szerződés megkötésére. A halasztás időtartama alatt sem tudott azonban a felperes megfelelő rendszert biztosítani, ezért nem került sor sem a támogatási, sem pedig a vállalkozási szerződés megkötésére. Mindezek alapján a II. rendű alperes nem egyoldalúan, nem jogellenesen zárkózott el a szerződéskötéstől, mert a felperes informatikai rendszerrel kapcsolatos kötelezettségeinek a teljesítése a támogatási és vállalkozási szerződés megkötésének előfeltétele volt. A felperes késedelme miatt eredménytelenül telt el az a póthatáridő, amely a II. rendű alperes részére a támogatási szerződés megkötésére nyitva állt, ennek hiányában pedig a forrás sem állt rendelkezésre, amelyből a vállalkozási díj kifizethető lett volna. A II. rendű alperes ügyleti akarata

kifejezetten az volt, hogy kizárólag komplex megállapodás keretében köt szerződést a felperessel, amely kiterjedt mind a megbízásra, mind pedig annak folyamányaként az informatikai rendszer bevezetésére vonatkozó vállalkozási szerződésre, és nem volt tőle elvárható egy olyan termék, illetve rendszer bevezetése, mely nem alkalmas a megvalósítandó célra.

A III. rendű alperes is előadta, hogy kifejezetten a felperestől kívánta az új rendszert beszerezni, harmadik személlyel nem is folytatott tárgyalásokat. A szerződést azért nem kötötte meg, mert a felperesnek ténylegesen nem volt olyan informatikai rendszere, amely az igényét kielégítette volna. Ígéretet tett arra, hogy megkísérli a rendszer egyéniesítését, erre azonban nem került sor. A III. rendű alperes álláspontja szerint a megbízási szerződés ellehetetlenült, hiszen a szerződésben is hivatkozott vállalkozási szerződés alapján az informatikai rendszer kiépítése a felperes hibájából nem volt lehetséges, ezért a felperesnek nem jár a megbízási díj, mert az általa elvégzett tevékenység az ő hibájából nem hozott eredményt a III. rendű alperesnek.

A Fővárosi Bíróság 2009. május 14-én kelt 9.G.40.762/2007/16. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy az I. rendű alperesnek 247.500 forint, a II. és III. rendű alpereseknek külön-külön 75.000 - 75.000 forint perköltséget fizessen meg.

Az elsőfokú bíróság határozata indokolásában megállapította, hogy a megbízási díj kifizetését az alperesek jogosan tagadták meg, ugyanis a teljesítés feltétele az volt, hogy a fizetési kötelezettség akkor válik esedékessé, ha eredményes pályázat után tagadják meg jogos ok nélkül a vállalkozási szerződés megkötését. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ebből következően a felek a megbízási szerződéssel vegyesen előszerződést is kötöttek, „ami a feltételt is meghatározó volt.” Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy „a megrendelésre felajánlani szándékozott rendszer olyan hibákban szenvedett, amik a rendeltetésszerű használatra való alkalmasságot is kizárták”. Ebből következően ésszerű döntésnek minősítette, hogy az alperesek nem igényelték azt a szolgáltatást, amit nem tudtak volna használni. A vállalkozási szerződés megkötését az alperesek a Ptk. 208. § (5) bekezdésében nevesített joguk alapján megtagadhatták, e nyilatkozatuk és magatartásuk nem minősülhetett szerződésszegésnek. Amennyiben megkötötték volna a vállalkozási szerződést, akkor a szerződéssel biztosítani kívánt cél elérésére alkalmatlan szolgáltatás átvételére lettek volna kötelesek, vagyis a teljesítés nyilvánvalóan hibában szenvedett volna a felperes részéről. „Ezen - már előzetesen sem kívánt - szerződésszegés elhárítását jelentő megrendelés megtagadás következménye a Ptk. 229. § (2) bekezdése alapján ítélandó meg a felek jogvitájában. A célját veszített pályázati anyag elkészítésének a díját az alperesek nem tartoznak megfizetni.”

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és az alpereseknek a kereset szerint történő marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban a tényeket hibásan értékelte és megfelelő indokok, jogalap nélkül

utasította el a keresetet. Előadta, hogy a Csehországban működő DMS szoftvert az alperesek választották ki. A szoftver hibái a magyarázata során keletkeztek és ezekre a hibákra felhívta a figyelmet, ennek ellenére az alperesek pályázni kívántak. A rendszer az I. rendű alperesnél működött, a hibákat ki lehetett volna javítani és ezt a javítást fel is ajánlotta. A jelen per tárgya azonban a pályázat során ellátott sikeres tevékenységének az ellenértéke, ami nem függ a szoftver vélt vagy valós hibáitól. Az alperesek megtehették, hogy elállnak a program bevezetésétől, de ebben az esetben a megállapodás szerint a megbízási díjra jogosult. A felperes álláspontja szerint a megbízási szerződésbe foglalt, a vállalkozási szerződés megkötésére vonatkozó megállapodás nem tekinthető tipikus előszerződésnek és a szerződéskötés elmaradása a szerződés megszegését nem eredményezi. Az alperesek jogosultak voltak arra, hogy nem szerződnek a felperessel, ami azt is jelenti, hogy az előszerződés egyben a hatályát veszti ha mással szerződnek vagy úgy döntenek, hogy a szoftvert nem vezetik be. A szerződésben semmilyen más feltételnek nevezhető kikötés nem volt azon kívül, hogy a pályázat pozitív elbírálású legyen, ez nem jelenthet mást, minthogy a benyújtott pályázatot a pályázat kiírója nyertesnek nyilvánítja, a jelen esetben pedig ez megtörtént. A szoftver hibátlansága nem a pályázat elkészítése, hanem más jogviszony keretei közé tartozó kérdés. A felperes érthetetlennek találta az elsőfokú bíróságnak a felróhatóság körében elfoglalt álláspontját, mely szerint neki felróhatóak a rendszer hibái és a pályázat ellehetetlenülése. Ezzel szemben hangsúlyozta, hogy a per csak a megállapodás szerinti megbízási díjról szól, de egyébként is álláspontja szerint mindenben a tőle elvárható módon járt el. Az alperesek a pályázatot annak ellenére nyújtották be, hogy tudták, a szoftver nem tökéletes. Ezzel kapcsolatosan csatolta az RTH által írt 2003. január 21-én kelt levelet, amelyből egyértelműen kitűnik, hogy a szoftver bevezetését nem javasolta a tőle független hibák miatt. Hivatkozott a Ptk. 476. §-ára, mely szerint ha a megbízó célszerűtlen vagy szakszerűtlen utasítást ad, a megbízott köteles őt erre figyelmeztetni. Ha a megbízó utasításához e figyelmeztetés ellenére is ragaszkodik, az utasításból eredő károk őt terhelik. Hivatkozott még arra, hogy a vállalkozási szerződés a peres felek között nem jött létre, így a per csak az alperesekkel kötött megállapodásról szólhat, amely alapján a megbízást teljesítette. Megvizsgálta a szoftvert, figyelmeztette az alpereseket a hibákra, ők azokban ennek ellenére pályázni akartak.

Az alperesek közül fellebbezési ellenkérelmet az I. rendű és a II. rendű alperesek terjesztettek elő, akik az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján. Az I. rendű alperes előadta, hogy jogosan tagadták meg a vállalkozási szerződés megkötését, mert a felperes által felajánlott szolgáltatás nyilvánvalóan hibában szenvedett, amely rendeltetésszerű használatra alkalmatlanná tette, és a felperes nem tudott, és meg sem próbált felajánlani működőképes rendszert. A DMS rendszert nem az alperesek választották, annak integrálását felperes vállalta az RTH-val együttműködve, mely társaság nem azonos az alperesi társaságokkal, önálló jogi személy. Az alperesek a felperes által felajánlott egységes integrált, a DMS rendszert is magában foglaló vállalatirányítási rendszer bevezetésében állapodtak meg, a felperes azonban ezt nem tudta szállítani. A pályázat pozitív elbírálása után a vállalkozói szerződés megkötése a

felperesnek felróható okból hiúsult meg, saját felróható magatartására pedig nem alapíthat jogot.

A II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a felperes a díjra kizárólag abban az esetben jogosult, amennyiben a szerződésben megjelölt feltételek együttesen megvalósulnak. Nem fogadta el azt a felperesi állítást, hogy a megbízási díj a pályázat pozitív elbírálása esetén mindenképpen jár, és a felperes csupán kedvezményt adott a díjfizetésre, ha megkötik a vállalkozási szerződést. Vitatta, hogy az alperesek választották ki a bevezetésre kerülő szoftvereket akár a DMS, akár az iroda++ program esetében, állította, hogy a vezérképviselőt ellátó importőr, az RTH döntött ebben a körben. Ezt igazolja, hogy a felperes az RTH-val már 2002. október 2-án szerződést kötött, amelyben vállalta, hogy az egységes szervizkezelési integrált rendszer bevezetésében az RTH-val együttműködik. Ekkor még az alperesekkel semmilyen jogviszonyban nem állt, mert csak később kötött velük szerződéseket. A felperes a programok hibájára a szerződések megkötését megelőzően nem az alperesek, hanem az RTH figyelmét hívta fel a közöttük fennálló jogviszony alapján. A program bevezetésére szóló utasítást is csak az RTH adhatott a felperesnek és nem az alperesek. Az egységes szervizkezelési integrált rendszer az I. rendű alperesnél sem komplex módon, sem egyébként nem működött hibátlanul. A megbízási szerződés nemcsak a pályázat elkészítésére vonatkozott és a pályázat benyújtása sem öncélú volt, hanem az informatikai rendszer kiépítését és az ehhez szükséges költségek támogatással való csökkentését szolgálta. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a szerződés tartalmazott a vállalkozási szerződés megkötésének kötelezettségére vonatkozó előszerződési elemeket és a díjfizetésnek nem a pályázat sikere vagy sikertelensége volt az egyetlen feltétele. Az alperesek a megbízási szerződés megkötésekor nem tudták és nem is tudhatták, hogy az egységes programrendszer nem működik tökéletesen. Tévesen állítja a felperes, hogy a megbízási díj akkor is jár a részére, ha a szoftverek nem hibátlanok, illetve, hogy az alpereseknek lehetősége volt a programok hibáinak kijavítását követelni a felperestől. Ilyen joga ugyanis kizárólag az RTH-nak volt, mivel az alperesek nem kerültek vállalkozási jogviszonyba a felperessel. Éppen ezen vállalkozási szerződésnek a megkötését tagadták meg jogszerűen a Ptk. 208. §-ának (5) bekezdése alapján. A megbízási szerződésben a díjfizetési kötelezettség felfüggesztő együttes feltétel bekövetkezésétől függött a Ptk. 228. § (1) bekezdése alapján, így a szerződés díjfizetési részének hatálya e feltétel bekövetkeztével állt volna be. A feltétel bekövetkeztére azonban a felperes nem alapíthat jogot, mivel azt felróhatóan maga idézte elő. A megbízási jogviszony keretében az alpereseket semmiféle felróhatóság nem terheli, a programok egységes működésének és bevezetésének sikertelensége körében, ezzel szemben a felperes érdekkörébe esik az RTH-val kötött vállalkozási szerződés eredménytelensége is, mely végül ahhoz vezetett, hogy az alperesek jogszerűen tagadhatták meg a vállalkozási szerződés megkötését és a pályázati pénz igénybevételét.

A fellebbezés megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében helyesen állapította meg, jogkövetkeztetéseivel azonban a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet.

A Ptk. 200. §-ának (1) bekezdése szerint a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja.

A szerződéses szabadság polgári jogi alapelveinek megfelelően rögzíti a fentiek szerint a törvény, hogy a felek szabad akarata érvényesül a szerződés tartalmának meghatározásában is, így jogviszonyaikban nemcsak a törvényben külön nevesített szerződések valamelyikét választhatják, de több szerződés-típus elemeit vegyíthetik is (vegyes szerződések), illetve olyan megállapodást is köthetnek, amely sajátos elemei folytán egyik típusba sem sorolható (atipikus szerződés). A jelen esetben a felek nem vitásan kötöttek egy megbízási szerződést a pályázat benyújtására vonatkozóan, de a megállapodásuk a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel szemben - a későbbi vállalkozási szerződés megkötésére irányuló, feltételhez kötött előszerződést már nem tartalmazott.

A Ptk. 208. §-ának (1) bekezdése szerint a felek megállapodhatnak abban, hogy későbbi időpontban egymással szerződést kötnek (előszerződés). Az előszerződést a szerződésre előírt alakban kell megkötni. Az előszerződés alapján a felek kötelesek a szerződést megkötni. A (3) bekezdés alapján a szerződés megkötésének elmaradása esetén a bíróság bármelyik fél kérelmére a szerződést létrehozhatja és tartalmát megállapíthatja.

A fentiekből következően az előszerződéssel a felek arra vállaltak kötelezettséget, hogy egy későbbi időpontban egymással szerződést kötnek. Az érvényes előszerződés alapján tehát a felperes jogosult lenne a teljesítés követelésére, azaz arra, hogy vele az alperesek a végleges szerződést megkössék. A perbeli megállapodásokból eredően azonban az alpereseknek szerződéskötési kötelezettsége nem keletkezett, mert a felperes teljesítésétől függetlenül is dönthettek úgy, hogy a vállalkozási szerződést nem, vagy nem a felperessel kötik meg. Vagyis tisztán megbízási szerződés jött létre a felek között, amely nem minősül előszerződésnek a vállalkozási szerződés tekintetében, mert az előszerződés legfőbb ismervét, a végleges szerződés megkötésére szóló kötelezettségvállalást nem tartalmazza, így az ügyben nem is a Ptk-nak az elsőfokú bíróság által megjelölt, az előszerződésre vonatkozó, hanem a megbízásra vonatkozó szabályai alkalmazandók.

A Ptk. 474. §-ának (1) bekezdése szerint a megbízási szerződés alapján a megbízott köteles a rábízott ügyet ellátni. A 478. § (1) bekezdése szerint a megbízó díj fizetésére köteles, kivéve ha az ügy természetéből, illetőleg a felek közötti viszonyból arra lehet következtetni, hogy a megbízott az ügy ellátását ingyenesen vállalta.

A Ptk. 228. §-ának (1) bekezdése szerint ha a felek a szerződés hatályának beálltát bizonytalan jövőbeni eseménytől tették függővé (felfüggesztő feltétel), a szerződés hatálya e feltétel bekövetkeztével áll be. A 229. § (1)-(2) bekezdése alapján amíg a feltétel bekövetkezése függőben van, egyik fél sem tehet semmit, ami a feltétel bekövetkezése, illetőleg megghiúsulása esetére a másik fél jogát csorbítja vagy megghiúsítja. Ez a szabály harmadik személy jóhiszeműen és ellenérték fejében szerzett jogát nem érinti. A feltétel bekövetkezésére vagy megghiúsulására nem alapíthat jogot az, aki azt felróhatóan maga idézte elő.

Az eljárásban nem merült fel adat arra, hogy a felperes a megbízás teljesítését ingyenesen vállalta volna. A per tárgyát képező szerződésekben felfüggesztő feltétel sem szerepel, mert annak kikötése csak akkor állapítható meg, ha a felek a szerződést megkötötték, de annak hatályát későbbi, bizonytalan jövőbeni eseménytől tették függővé, jelen esetben viszont a felperesnek el kellett látni a rábízott ügyet, a pályázat lebonyolítását. A felek megállapodásából az állapítható meg, hogy megbízás díját a vállalkozási szerződés megkötése esetén a vállalkozói díjjal együtt, a szerződéskötés elmaradásának esetére pedig önállóan határozták meg.

A felek egyező előadása alapján közöttük a vállalkozási szerződés nem jött létre, ezért a felperes szerződéses kötelezettsége kizárólag a megbízási szerződés szerint a pályázat lebonyolítása volt, kizárólag ezzel kapcsolatosan vizsgálható az esetleges hibás teljesítése is. A felperes nem vitatottan a megbízást eredményesen teljesítette, ezáltal az alperesek jogosulttá váltak a támogatásra, a felperes pedig a megbízási díjra. A felperes kizárólag az RTH-val kötött szerződés alapján volt köteles a működőképes rendszer létrehozására, ezért az a körülmény, hogy a rendszer nem működött megfelelően, legfeljebb ezen szerződéses jogviszonyban értékelhető, az alperesekkel kötött megbízási szerződés teljesítése szempontjából jelentőséggel nem bír.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak szerint megváltoztatta, és az alpereseket a kereset szerint marasztalta. A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és 239. §-a alapján kötelezte a pervesztes alpereseket a felperes javára perköltség fizetésére, amely a 225.000 forint fellebbezési illetékből, valamint a felperest képviselő ügyvédnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdésében meghatározott ügyvédi munkadíjából áll. Az ügyvédi munkadíjból és a lerótt 472.500 forint eljárási illetékből álló elsőfokú perköltség körében a Fővárosi Ítéltábla arra tekintettel határozott, hogy a II. és a III. rendű alperesek teljes egészében pervesztesek lettek, az I. rendű alperessel szemben azonban a felperes a keresetét eredetileg összesen 5.375.000 (4.125.000 + 1.250.000) forint megfizetése iránt terjesztette elő, majd a követelését 1.250.000 forintra leszállította, így az I. rendű alperessel szemben 77 %-ban pervesztes lett. Erre figyelemmel az I. rendű alperes a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján, mint részlegesen pervesztes fél, csak az 1.250.000 forint erejéig lerótt illeték, vagyis 75.000 forint felperes részére történő megfizetésére lenne köteles,

míg a vele szemben eredetileg előterjesztett követelés fennmaradó részére eső illeték a felperes terhén marad. Az ügyvédi munkadíj tekintetében a részleges pernyertességére tekintettel az I. rendű alperest 143.750 forint + 25 % áfa, összesen 179.688 forint illetné meg (5.375.000-1.250.000 5 %-a), amely összegbe beszámítva az általa a felperesnek fizetendő 75.000 illetéket megállapítható, hogy elsőfokú perköltséggént az I. rendű alperes a felperestől 104.688 forintra jogosult.

A fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján történt.

Budapest, 2010. április 23.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő